

HỒI THỨ BỐN MƯƠI CHÍN

LÔI ÂM THẦN

Trong tình huống đầu thọ địch, Tiểu Quân không khỏi lúng túng. Chàng nghĩ thầm:

"Nếu như mình phải đối đầu một lúc với Đỗ Hạo Thiên và Ngũ Phương Đài, xem ra hôm nay Xảo quỷ khó mà giữ được cái mạng nhỏ." Trong khi Tiểu Quân suy nghĩ thì Đỗ Hạo Thiên đã áp tới trước mặt chàng. Thân pháp của Đỗ Hạo Thiên như một bóng ma quỷ dị vô thường, đôi thủ công vươn ra trông như một thế cầm nã thủ nhưng đặc dị vô cùng, nhìn kỹ mới thấy nó tựa đôi khô cốt của loài quỷ đói ăn, chực bóp chặt lấy đan điền Tiểu Quân.

Tiểu Quân bậm môi, hừ nhạt một tiếng:

- Để tiểu gia thử coi Lôi âm ma công của Đỗ các hạ đạt đến cảnh giới nào ?

Vừa nói Tiểu Quân vừa tràn bộ, vận dụng đúng mười hai thành tu vi công lực bản thân, phát tác đàn chỉ thần công đón thẳng vào đôi cốt thủ của Đỗ Hạo Thiên.

âm...

Mặt Tiểu Quân tối sầm hẳn lại, hai bàn tay tê buốt như có bầy ong vò vẽ châm đốt.

Tiểu Quân liền tụt lùi luôn ba bộ.

Chàng không khỏi thất kinh bởi tà công của Đỗ Hạo Thiên tăng tiến và có sức mạnh di sơn đảo hải đến chừng đó.

Mặc dù tình thế bất lợi cho Tiểu Quân, nhưng bên đây, Đỗ Hạo Thiên cũng chưa hẳn đã hoàn toàn chiếm được thế thượng phong, thậm chí gã cũng lùi bộ như Tiểu Quân. Lớp sương nhạt bao phủ toàn thân thoáng tan mất, mãi một lúc sau mới tụ lại được.

Đỗ Hạo Thiên quát lớn:

- Thử với Đỗ mỗ một chưởng nữa ! Gã vừa nói vừa xoạc chân, tả thủ áp vùng đan điền, hữu thủ bất ngờ vươn tới. Cùng với cái vươn tay công đối phương, một đạo hắc quang từ tâm trung bàn thủ thoát ra, trông chẳng khác nào ngọn tầm sét đen sì bắn thẳng vào Tiểu Quân. Tiểu Quân cũng chẳng cần né tránh. Chàng quát lớn một tiếng:

- Nhứt chỉ xung thiên.

Từ ngón trỏ của chàng, một đạo chỉ đỏ ối thoát ra đón đạo hắc quang của Đỗ Hạo Thiên.

âm...

Tiểu Quân rùng mình, cùng với cái rùng mình đó, toàn thân như chẳng còn chút cảm giác gì nữa. Huyết lưu nhộn nhạo, ngõ như kinh mạch sắp đứt ra từng đoạn. Tiểu Quân rùng mình lần nữa, rồi phun luôn một vòi máu ra ngoài.

Chàng thở dốc:

"Ôi chao... Lần này mình tiêu thật rồi ."

Đỗ Hạo Thiên sau lần đối chỉ với Tiểu Quân, hữu thủ cũng buông thõng chứng tỏ gã cũng đã bị nội thương chẳng khác gì chàng.

Đỗ Hạo Thiên quay sang Thánh cô Ngũ Phương Đài. Gã cất giọng ôn nhu nói:

- Thỉnh Thánh cô ! Ngũ Phương Đài gạt đầu. Nàng vận hóa chân âm tạo bức màn kiếm khí, nhìn Tiểu Quân chăm chăm.

Chạm vào ánh mắt khắc nghiệt của Ngũ Phương Đài, Tiểu Quân gần như biết chỉ một điều là tử thân đang chờ mình.

Ngũ Phương Đài quát lớn một tiếng:

- Nằm xuống ! Cùng với tiếng quát đó, một đạo kiếm khí sắc bén thoát ra từ hai ngón giữa và trở khệp lại, tạo thành kiếm quyết.

Nhưng trước khi Ngũ Phương Đài phóng khí kiếm, đột ngột nàng xoay nửa vòng, kiếm khí do nàng phát tác không đánh Tiểu Quân mà bất ngờ lại chém xả vào Đỗ Hạo Thiên.

Rét...

Đỗ Hạo Thiên như đã có ý niệm chuẩn bị từ trước, vừa thấy Phương Đài xoay người cũng hoành thân lướt về bên tả, tránh làn khí kiếm của Thánh cô trong đường tơ kẽ tóc.

Khí kiếm của Ngũ Phương Đài công hụt Đỗ Hạo Thiên, chém xả vào vách tiểu xá.

Chát...

Bứt vách bằng gỗ trầm bị chẻ làm hai ngọt lịm.

Vừa phát xong làn kiếm khí đó, Ngũ Phương Đài bất chợt lão đảo, hai tay ôm đầu, thối luôn bốn bộ.

Đỗ Hạo Thiên ngửa mặt cười khàng khặc. Gã cất tràng cười đó, nhìn Phương Đài nói:

- Tại hạ cũng đã dự tính chuyện này xảy ra rồi. Ngũ Phương Đài Thánh cô không muốn có Đan sa của tại hạ à ?

Ngũ Phương Đài không màng đến lời của họ Đỗ, nàng mở nắp tịnh bình toan trút Đan sa đổ vào miệng, nhưng Đỗ Hạo Thiên đã khoát tay:

- Thánh cô đừng uống thứ phẩn trong tịnh bình đó. Nó không phải là Đan sa đâu mà là Đoạn cốt tán đó.

Phương Đài giạt mình, đưa tịnh bình lên mũi để ngửi. Nàng nuốt nước bọt, rồi quẳng tịnh bình về phía Vương Túc Lệ, buông gọn một câu lạnh lùng:

- Đồ dê tiện !

Đỗ Hạo Thiên cười gằn:

- Thánh cô sao lại giận dữ như vậy ?

Đỗ Hạo Thiên xoa hai bàn tay, nhìn Tiểu Quân rồi dời mắt lại Ngũ Phương Đài:

- Vừa rồi Đỗ mỗ chỉ mới dựng có bảy thành chân ngươn "Lôi âm ma công" nhưng Xảo quỷ đã bị nội thương rồi. Thánh cô Ngũ Phương Đài sau khi thi triển "Cần khôn kiếm khí" thì chân âm rối loạn. Bây giờ Đỗ Hạo Thiên này chỉ cần với tay ra là thộp được mạng của hai người.

Đỗ Hạo Thiên đổi giọng lạnh như băng giá:

- Đỗ mỗ cho Thánh Cô một cơ hội sau cùng... Nếu Thánh cô cắt cái đầu của Tiểu Quân thì sẽ có Đan sa, còn như vì gã thì ráng mà chịu cực hình đau khổ, vừa bị loạn chân âm vừa bị ảo giác Đan sa hành hạ.

Ngũ Phương Đài ôm đầu thở dốc.

Tiểu Quân lúc này quả thật không sao còn giữ được tịnh tâm. Bụng dạ chàng rối bời. Nếu như Đỗ Hạo Thiên dụng Đan sa bức ép Ngũ Phương Đài nhất định nàng sẽ không chịu nổi cực hình khốn khổ do ảo giác mà sẽ lấy mạng chàng.

Đỗ Hạo Thiên nói tiếp:

- Thật ra bây giờ Đỗ mỗ cũng có thể lấy mạng Tiểu Quân nhưng Đỗ Hạo Thiên muốn cho Thánh cô một cơ hội đó thôi.

Ngũ Phương Đài nhăn mặt. Đôi thu nhãn của nàng bắt đầu trở nên mờ dần, mất dần thần trí.

Ngũ Phương Đài nhìn Tiểu Quân:

- Xảo quý !

Tiểu Quân lắc đầu:

- Ngũ Phương Đài !

- Phương Đài không còn cách nào khác.

Phương Đài dần đến một bộ, đôi mắt của nàng xa vời, như đang chìm vào cõi mộng nào đó.

Phương Đài thở dốc từng cơn một:

- Phương Đài phải lấy mạng Tiểu Quân.

Nàng từ từ gác chéo đôi ngọc thủ để chuẩn bị phát tác kiếm khí càn khôn.

Tiểu Quân lùi lại một bộ. Bây giờ, nếu như Phương Đài lấy mạng chàng thì quả là không còn sinh lộ giữ được cái mạng nữa.

Trong lúc thập tử nhất sinh, chợt một bóng người băng vào. Trên tay người đó là một hình nhân bằng rom.

Tôn Tử tiên sinh chặn ngay trước mặt Ngũ Phương Đài:

- Thánh cô... Giữ lấy tịnh bình Đan sa.

Tôn Tử tiên sinh vừa nói vừa quẳng một lọ tịnh bình cho Phương Đài.

Nàng chớp lấy chiếc tịnh bình của Tôn Tử tiên sinh.

Tôn Tử quay qua Tiểu Quân:

- Tiểu Quân hãy đưa Phương Đài thoát chạy đi.

Đỗ Hạo Thiên quát mắng:

- Hừ... Lão Tôn Tử dám cả gan chen vào công việc của bổn giáo.

Đỗ Hạo Thiên vừa nói vừa hét lên một tiếng. Sau tiếng quát đó, tóc của gã như có

kình khí vô hình dựng đứng lên rồi từ từ phủ chụp xuống che kín cả dung diện, chỉ chừa lại đôi mắt xanh, rùng rục.

Ngũ Phương Đài vừa trút Đan sa cho vào miệng, vừa quan sát Đỗ Hạo Thiên. Nàng vừa nuốt Đan sa vừa nói:

- Trời ơi... y đã luyện đến tầng thứ chín Lôi âm ma công. Chỉ cần một tầng nữa thôi đao thương sẽ bất nhập, thân thể trở thành kim cương bất hoại.

Tôn Tử đứng chận trước Tiểu Quân và Phương Đài:

- Xảo quỷ và Thánh cô hãy rời đây đi... Để gã cho lão.

Đỗ Hạo Thiên nghiêng răng ken két:

- Lão Tôn Tử có thể chống lại ta được sao ? Mặc dù Đỗ mỗ này còn một tầng nữa mới tụ thành tuyệt công kỳ dị "Lôi âm ma công". Nhưng chỉ với bản lĩnh hôm nay thôi, lão cũng chưa phải là đối thủ của Đỗ mỗ.

Đỗ Hạo Thiên dứt lời, hữu thủ vươn ra. Cánh tay của gã bất chợt dài hẳn thêm một trượng, nếu không chứng kiến chắc không một ai có thể tin được trên cõi đời này có một môn công phu quái gở như vậy.

Tôn Tử tiên sinh quát lớn một tiếng, dụng luôn hình nhân làm mộc đở ngọn trào công tà quái của họ Đỗ.

Bốp...

Hình nhân của Tôn Tử tiên sinh mặc dù bên ngoài bọc bằng rơm nhưng thật ra bên trong là một tấm khiên với những mũi lao đã được tẩm độc.

Sau âm thanh khô khốc đó, tấm khiên trên tay Tôn Tử bị bể làm hai, và những mũi lao lã chả rơi xuống đất. Tôn Tử lùi tiếp ba bộ, mắt trợn ngược ngạc nhiên vô cùng.

Lão không còn tin vào mắt mình. Tấm khiên làm bằng thép ròng thế mà vẫn không chịu nổi một đòn công của đối phương.

Đỗ Hạo Thiên bật cười khanh khách. Y chiếu ma nhãn vào Tiểu Quân:

- Xảo quỷ ! Vừa rồi Đỗ mỗ chỉ muốn dụng sức mọn đùa giỡn ngươi để tạo cơ hội cho Thánh cô, nhưng bây giờ Đỗ mỗ sẽ mở mắt cho ngươi.

Đỗ Hạo Thiên rít lên thật lớn:

- Lôi âm thân ! Cùng với tiếng quát đó, hai cánh tay của gã dài ngoằng ra như đôi măng xà xám ngoét. Chúng kết lại với nhau, ngỡ như cặp măng xà đang quán quít giao hoan, rồi bất chợt hai cặp bản thủ to phình lên như hai cái niêng.

Từ hai cặp bản thủ đó, muôn vạn bóng ảnh thủ mập mờ thoát ra võ thẳng về phía Tôn Tử tiên sinh.

Đối mặt với cả một vùng ảnh thủ đó, Tôn Tử tiên sinh gần như rơi vào một rừng tay, không có lối né tránh.

Đối mặt với thế công tà quái dị hoặc của Đỗ Hạo Thiên, Tôn Tử tiên sinh đâm ra lúng túng.

Tiểu Quân dù đang bị nội thương, nhưng đầu thể khoanh tay chứng kiến Tôn Tử tán

mạng bởi võ công "Lôi âm thân". Chàng nghiêng rãng vận dụng hết nguồn chân khí còn lại phát tác đàn chỉ thần công phối hợp với Tôn Tử tiên sinh.

âm... âm... âm...

Tiểu Quân ói luôn một ngụm máu tươi rưới khắp sàn tiểu xá. Trong khi đó Tôn Tử tiên sinh như cánh diều bị nhắc bổng lên khỏi mặt đất, quăng mạnh về phía sau.

Tôn Tử va lưng vào vách tiểu xá.

Râm...

Lão gượng ngồi lên.

Bên đây Đỗ Hạo Thiên vẫn chẳng hề tỏ ra xuống sức chút nào. Đôi ma nhãn của gã từ màu xanh chuyển sang màu đỏ trông càng khủng khiếp và ngập tràn sát khí thần chết.

Ngũ Phương Đài lướt đến thộp ngang lưng Tiểu Quân, cắp lấy chàng lướt ra ngoài cửa sổ.

Vương Túc Lệ chỉ Phương Đài:

- Đỗ huynh... Họ chạy kìa...

Đỗ Hạo Thiên vẫn không màng đến lời Vương Túc Lệ. Hắn đứng một lúc lâu, rồi khẽ rùng mình một cái.

Đỗ Hạo Thiên dời ma nhãn về phía Tôn Tử đang gượng đứng lên. Gã hừ nhạt một tiếng:

- Không có lão Đỗ gia đã lấy được mạng gã Xảo quỷ đó rồi.

Y quay lại Vương Túc Lệ:

- Túc Lệ... Thu phục gã cho đại ca.

Túc Lệ gật đầu:

- Muội sẽ thu phục gã.

Túc Lệ lấy từ thắt lưng ra một lọ tịnh bình.

Nàng nói với Tôn Tử tiên sinh:

- Lão chắc biết trong tịnh bình này đựng thứ gì chứ ?

Hai cánh môi của Tôn Tử nhếch lên. Lão lắc đầu:

- Thị muốn lão làm nô bộc cho Đan sa ?

- Ý đại ca của ta muốn như vậy.

Tôn Tử nhìn Đỗ Hạo Thiên:

- Đỗ Hạo Thiên... Người đừng táng tận lương tâm như vậy.

Đỗ Hạo Thiên cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Lão đã từng là hộ tướng hình đường của Kim sa phái... chắc lão đã biết môn qui của Kim sa phái.

- Lão phu không đắc tội với Kim Sa phái... Kẻ đắc tội chính là người. Đồng Mã Kỳ do chính tay người...

Đỗ Hạo Thiên nhún vai:

- Trong Kim Sa phái còn ai xứng đáng hơn họ Đỗ này chứ. Lão không phục ta à ?
- Người như ngươi lão phu đâu có phục.
- Nếu lão không phục...

Đỗ Hạo Thiên dứt lời, liền băng đến áp sát vào Tôn Tử tiên sinh. Tôn Tử toan hoành thân để tránh cái chộp của gã nhưng nội lực của lão đâu còn để có thể thoát khỏi cái chộp chết người của họ Đỗ.

Đỗ Hạo Thiên vừa thộp vào thân ảnh Tôn Tử, rít lên bằng chất giọng tàn nhẫn:

- Ta sẽ xé xác kẻ nào không phục ta.

Cùng với tiếng nói tàn nhẫn và bất nhân đó, thì tiếng rú thảm thê của lão tiên sinh cất lên nghe thật rùng rợn.

Sau tiếng rú của Tôn Tử tiên sinh, lão đã bị Đỗ Hạo Thiên xé ra làm đôi rồi.

Đỗ Hạo Thiên quẳng cái xác của Tôn Tử tiên sinh, thở dốc một hồi rồi quay lại Vương Túc Lệ:

- Đưa Đỗ huynh về bí cung ! Vương Túc Lệ thấy vẻ mặt của Đỗ Hạo Thiên có phần ủ rũ, lo lắng hỏi :

- Đỗ huynh có sao không ?

Đỗ Hạo Thiên lắc đầu:

- Không sao đâu... Ta chỉ tốn hao quá nhiều chân khí Lôi âm thân khi chưa tụ thành hỏa hầu. Kể từ hôm nay Đỗ huynh sẽ bế quan luyện công đến tầng cuối cùng của Lôi âm ma công.

- Đỗ huynh... Còn Tiểu Quân và Ngũ Phương Đài ?

Đỗ Hạo Thiên mỉm cười :

- Tiểu Quân không thoát khỏi tay Đỗ huynh đâu, còn Ngũ Phương Đài nhất định phải quay trở về đây. Ngay từ bây giờ, huynh muốn giao cho muội một việc hệ trọng.

- Đại ca cứ nói... Muội sẽ hoàn thành sứ mạng.

Đỗ Hạo Thiên nhìn Vương Túc Lệ, gật gù ra vẻ rất ngưỡng mộ nàng:

- Vương muội thân phận là hộ tướng đường của tử địa bí cung tất biết cách cho tất cả những chưởng môn các đại phái đang có mặt ở đây dụng Đan sa thân dược.

- Túc Lệ sẽ hoàn thành sứ mạng Đỗ huynh giao phó.
- Tốt lắm... Nhưng trước hết hãy đưa đại ca về bí cung.